

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2067/2015
14.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље М.С. из П.н.М., чији је пуномоћник Д.П., адвокат из П., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Пожаревцу, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4147/14 од 10.03.2015. године, у седници већа одржаној 14.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4147/14 од 10.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави П1104/13 од 29.07.2014. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде штете због разлике у заради и неисплаћене зараде у виду разлике између накнаде плате коју је тужилца остваривала и плате коју би остваривала да је радила као судија Основног суда у П., као и неисплаћених зарада а све за период од 01.01.2010. године до 05.10.2012. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке је обавезана тужена да тужиљи исплати законску затезну камату на износе примљених накнада плата за период од 01.09.2010. године па до 22.07.2011. године у укупном износу од 22.349,63 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од дана вештачења – 15.05.2014. године па до исплате. Ставом трећим изреке је обавезана тужена да тужиљи на износе из става првог изреке уплати одговарајуће износе припадајућих доприноса надлежном фонду. Ставом четвртим изреке је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на правично суђење исплати износ од 500.000,00 динара, због повреде части и угледа износ од 500.000,00 динара, а све са законском затезном каматом на ове износе почев од доношења одлуке – 29.07.2014. године па до коначне исплате. Ставом петим изреке је одбијен као

неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да јој тужена плати накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор за 2010. годину у износу од 129.462,47 динара са законском затезном каматом, за неискоришћени годишњи одмор за 2011. годину у износу од 137.677,23 динара са законском затезном каматом и за неискоришћени годишњи одмор за 2012. годину износ од 110.917,00 динара са законском затезном каматом, као и део тужбеног захтева тужиле на име нематеријалне штете због повреде права на правично суђење а за износ од 500.000,00 динара са законском затезном каматом и тужбени захтев за нематеријалну штету за претрпљене душевне болове на име страха због угрожене егзистенције а у износу од 500.000,00 динара са законском затезном каматом, а ставом шестим изреке је обавезана тужена да тужилји исплати на име парничних трошкова износ од 296.202,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 4147/14 од 10.03.2015. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке, у делу којим је обавезана тужена да тужилји на име накнаде штете због разлике у заради и неисплаћене зараде у виду разлике између накнаде плате коју је тужила остваривала и плате коју би остварила да је радила као судија Основног суда у П., као и неисплаћених плата, а све за период од 01.01.2010. године до 05.10.2012. године исплати појединачне месечне износе у висини како је то ближе одређено у том ставу изреке и у ставовима другом и трећем изреке. Ставом другим изреке је преиначена првостепена пресуда у ставу четвртном изреке тако што је тачком 1. одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа исплати износ од 500.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 29.07.2014. године као дана пресуђења до коначне исплате, а тачком 2. је делимично усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужилји на име накнаде штете због повреде права личности – права на правично суђење исплати износ од 80.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате, док је за разлику од досуђеног износа па до траженог и досуђеног износа у ставу четвртном изреке првостепене пресуде, са законском затезном каматом од 29.07.2014. године – за износ од 420.000,00 динара, тужбени захтев тужиле као неоснован одбијен. Ставом трећим изреке је укинута првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке којим је обавезана тужена да тужилји исплати законску затезну камату на појединачне месечне износе разлике плате и неисплаћене плате почев од првог у наредном месецу за претходни месец па до коначне исплате и у ставу шестом изреке и предмет је у укинутим деловима враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне другостепене пресуде, става другог – тачка 2. у усвајајућем делу, тужена је изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Чланом 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14) новелирана је одредба члана 403. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11) према којој је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Међутим, у конкретном случају се не може сматрати преиначењем у смислу новелираног члана 403. став 2. ЗПП одлука другостепеног суда којом је преиначена првостепена пресуда само у делу одлуке о накнади штете због повреде права личности – права на правично суђење преко износа од 80.000,00 динара, а до износа од 500.000,00 динара (за износ од 420.000,00 динара), с обзиром да је износ од 80.000,00 динара био досуђен првостепеном пресудом за овај вид нематеријалне штете, а право на ревизију по основу овог преиначења могла би да користи само тужиља.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), у вези са чланом 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 13. Закона о изменама и допунама ЗПП је новелирана одредба члана 403. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11) према којој ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради накнаде материјалне и нематеријалне штете у укупном износу од 3.184.328,00 динара је поднета 18.02.2013. године. Имајући у виду да је побијана другостепена пресуда донета 10.03.2015. године, након ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14), а да вредност предмета спора побијеног дела од 80.000,00 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**